

κόν ζήτημα. Καί ἐπὶ τέλους ζαλίζεσθε, κύριοι ἀκροαταί, καί τὸν παρακολουθεῖτε, κύριοι δημοσιογράφοι, ὄχι πλέον διὰ τὴν ἀρπάσσετε τὰς φράσεις του, ἀλλὰ συναρπαζόμενοι ὑπ' αὐτῶν. Τοιαῦται εἶνε αἱ ἰδικαί μου ἐντυπώσεις τοῦλάχιστον.

Οὐδὲν παραλείπει ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐκτυλυσθέντων θεμάτων καὶ ἐξευρεθέντων ἐπιχειρημάτων, εἰς δὲ νὰ μὴ ἀποδώσῃ τὸν ὀφειλόμενον φόρον. Καὶ εἰς τινὰς λόγους λησμονηθέντας σχεδὸν, ὡς τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, ἐν ἀρχῇ τῆς συνόδου, καὶ εἰς ἐκείνους ἀπαντᾷ. Οἱ εἰσηγηταὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ πάντες οἱ λοιποὶ προαγορευσαντες ἔχουσιν ἐπίσης τὸ μέρος των. Πρὸς δὲ τοὺς τελευταίον ἀποχωρήσαντας ἐκ τῶν τάξεων τῆς συμπολιτεύσεως φέρεται σχεδὸν ἀποτόμως, καὶ διακηρύττει, ὅτι ἡ συναλλαγή, ἢ μὴ ἐκτελεσθεῖσα συναλλαγή εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἀποσικιρτήσεώς των. Ὑπὸ τὸν πόνον τοῦ κτυπήματος ταρασσονται, καὶ ζητοῦσι διαδοχικῶς τὸν λόγον Ἀντωνόπουλος καὶ Χατζόπουλος καὶ Κωνσταντόπουλος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ συναλλαγῆς: αἱ συναλλαγῆς, λέγει, εἶνε τὸ παράσιτον τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος· καὶ πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ τὸ ἐκριζώσωμεν. Μέμφεσθε τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ συναλλαγῇ· ἀλλ' ὁμιλεῖτε περὶ συναλλαγῆς διὰ γενικότητων πάντοτε· περὶ λεπτομερειῶν οὐδεὶς λόγος. Ἡ κυβέρνησις ἀποκρούει αὐτὴν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος καὶ ἐπιδιώκει τὴν νομοθετικὴν ἐκτέλεσιν τῶν κανόνων, ἧτις τείνει πρὸς ἐξάλειψιν αὐτῆς. «Ἐλθετε νὰ συζητήσωμεν, ἀναβάλλοντες καὶ τὸν προϋπολογισμόν, τὸ περὶ προσόντων τῶν ὑπαλλήλων νομοσχέδιον».

Τὰς οἰκονομίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως κηρύσσει εἰκονικὰς καὶ φασματώδεις, ἐπὶ τοῦ χάρτου μόνον καταρτισάσας ἰσοζύγιον, παραγνωρίζουσας τὸν προορισμὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἢ μὴ δυναμένας νὰ πραγματοποιηθῶσιν, ἢ, ἐπ' ἐπεναντία περιστάσει, τεινούσας εἰς τὴν παντελεῖα καταστροφὴν τῆς πατρίδος.

«Τὸ συζητούμενον ζήτημα δὲν εἶνε οἰκονομολογικόν, εἶνε ψυχολογικόν· πρέπει νὰ δεῖξωμεν, ὅτι ἔχομεν ψυχὴν... δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν καὶ χρεωκοποῦντες· ἀλλ' ἂν θέλωμεν νὰ ζήσωμεν ὡς κράτος, πρέπει νὰ δεῖξωμεν, ὅτι ἐννοοῦμεν τὸ μέγεθος τοιαύτης πολιτικῆς, καὶ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ζήσωμεν διὰ λαθροχειριῶν. Ἡ βουλὴ πρέπει νὰ προβῇ θαρραλέα εἰς τὴν ὁδόν, ἣν ἐχάραξεν ἡ κυβέρνησις: ἂν ὄχι, ἄς παραδειχθῇ τὰς οἰκονομίας τοῦ Συμβουλίου τῶν ὁμοτιμῶν».

Ἄ·Εκ τῶν βουλευτῶν ἐκείνων τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῶν μὴ ἀποδεχομένων τὰ σχέδια τῶν ἄλλων ἀντιπολιτευομένων ἀρῶνται τὴν συνηγορίαν τῆς ἢ κυβερνήσεως. Καὶ μάλιστα τὰ μέλη τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὰ χωρὶς ὀρισμένον πολιτικῶν προγράμματος προτείναντα οἰκονομίας, ἐνῶ αἱ ἰδέαι αὐτῶν τείνουσιν εἰς αὐξήσεις δαπανῶν· ὑπονοεῖ οὕτω τὰ τοῦ κ. Κόρπα, περὶ αὐξήσεως τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὰ τοῦ κ. Δεληγιώργη περὶ τριετοῦς θητείας. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μοροετοῦς θητείας ἐπιμένει, φρονῶν ὅτι ἡ περαιτέρω στρατιωτικὴ ἀσκῆσις ὑπερβαίνει τὰς θυσίας τοῦ πολίτου καὶ τὴν δύναμιν τῶν δαπανῶν· καὶ ὅτι εἰς πολεμικῇ· Ἑλλάδα ὁ παρὼν προϋπολογισμὸς εἶνε ἀνεπαρκής. Ζωηρῶς ἀποκρούει τὴν ἰδέαν τῆς δημοτικότητος ἣν ἐπέριψεν ἐνταῦθα ὁ συμπολίτης του, προσλέγων ὅτι εἶνε ἀξία εἰδικοῦ δικαστηρίου ἢ Κυβερνήσεως ἢ προσπαθοῦσα νὰ ἀρέσκη εἰς τὸν λαόν.

Μέμφεται πρὸς τοῦτοις τὴν ἀντιπολίτευσιν ὅτι δὲν ὕψωσεν τὸ στάδιον τῆς συζητήσεως, συγῆσασα ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ

μεθοριακοῦ καὶ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ζητήματος, ὑπὸ δειλῆς, ἔνεκα τῶν κοινωφελῶν ἐν ἀμφοτέροις ἀποτελεσμάτων.

Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁμιλεῖ ὡς ἄνθρωπος πεποιθὸς ὅτι ἐπὶ μακροχρόνιον θὰ κυβερνᾷ τὴν χώραν· Ἄ·Ἡμεῖς, εἶπεν, ὡς ἀντιπολίτευσις τοῦ 1880, ἐγνωρίζομεν ὅτι θὰ ἔλθωμεν εἰς τὰ πράγματα καὶ θὰ ἐκτελέσωμεν τὸ προγραμμά μας· ἐνῶσεὶς φέρετε τὰς οἰκονομίας, γνωρίζοντες ὅτι δὲν θὰ ἔλθετε εἰς τὰ πράγματα.» Καὶ μετὰ ταῦτα ὁμιλεῖ πρὸς τὴν βουλὴν περὶ σχεδίων καὶ νομοσχεδίων, τὰ ὁποῖα θὰ προσαγάγῃ, λέγει, τὸ προσεχὲς ἔτος!

Κόπτων ἐξ ἀνάγκης τὴν ἐπιθεώρησίν μου, ὁμολογῶ ὅτι ἀτελεσπότην ἰδέαν ἔδωκα περὶ τοῦ λόγου, πολλὰ καὶ κύρια μέρη αὐτοῦ παραλείψας, ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου.

*

Τὸ Τέλος ἐπισφραγίζουσι παρατεταμένα χειροκροτήματα ἐκ τῆς συμπολιτεύσεως καὶ τῶν ἀκρατηρίων. Καὶ εἶνε πλήρεις αἱ δύο πτέρυγες, πρὸ πάντων ἡ δεξιὰ, πλήρη τὰ ἀκρατήρια, πλήρες τὸ θεωρεῖον τῶν Κυριῶν, πλήρης καὶ ὁ λόγος τοῦ κ. Τρικούπη.

Καὶ ἡ συζήτησις παραταθῆσεται ἐπὶ πολὺ· πολλοὶ ἐζήτησαν τὸν λόγον, ὁ κ. Δεληγιάννης βεβαίως θὰ παρακολουθήσῃ, καὶ οἱ ὁμότιμοι καὶ οἱ νεοφώτιστοι θὰ ἐπαναλάβωσι τοὺς ἀγῶνας. Ὁ κ. Τσιβανόπουλος γενναίως ἀποπειρᾶται νὰ τηρήσῃ σημειώσεις ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπελπισθεὶς περὶ τοῦ τέρματος αὐτοῦ, ἀποκοιμᾶται μακαρίως ἐπὶ τῶν σημειώσεών του.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐξεφράζομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τὴν ἐκπληξὴν ἡμῶν πῶς ὁ κ. Γεννάδιος καὶ ὁ κ. Κόντος δὲν ἀπήντησαν εἰς τοὺς σαφεῖς περὶ αὐτῶν ὑπαιτιγμούς τοῦ κ. Βερναρδάκη ὡς ὑπαιτίων τῶν ἐν ταῖς Πανεπιστημιαῖς γενομένων κατὰ τὸ πρῶτον μάθημα τοῦ νέου καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας.

Ἄλλ' ὁ κ. Γεννάδιος ἐκλαμβάνει ὕβριν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸ φαντασθῆναι ἀκόμη ὅτι ἦν ποτε δυνατόν εἰς τὴν ἀνατροπὴν του, εἰς τὸν χαρακτήρα του, εἰς τὴν υπερηφάνειάν του, νὰ συγκαταβῇ μέχρι τοσούτου, ὥστε νὰ ἔλθῃ εἰς συναλλαγὴν, ἐγγύθεν ἢ πόρρωθεν, μετὰ ταραξιῶν ἐντὸς τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθάνεται συγχρόνως, διὰ τὴν παρακμὴν, τὴν παραλυσίαν καὶ τὴν κατὰπτωσιν αἵτινες τὸ ἐκύκλωσαν.

Ὁ κ. Γεννάδιος εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν δυνατῶν χαρακτήρων οἵτινες ἢ κατέρχονται πᾶνοπλοι εἰς τὸν ἀγῶνα ἢ ἀποσύρονται ὀργίλοι, ἀλλὰ καὶ σιωπηροί, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς, εἰς τὰς σκηνὰς των. Ὁ κ. Γεννάδιος ὄχι μόνον μισεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐγκαρδίως περιφρονεῖ τὸν κ. Βερναρδάκην· διότι διὰ τὸν ἀνένδοτον καὶ ἀνυπότακτον αὐτοῦ χαρακτήρα, διὰ τὸ ἀλύγιστον καὶ μονοκόμματον τοῦ ἡθικοῦ καὶ φυσικοῦ αὐτοῦ παραστήματος, ὁ διδάσκαλος τῶν βασιλοπαίδων Βερναρδάκης, ὁ καλλιεργητὴς τῶν ἐλαιῶν του ἐν Λεσβῷ, ὁ διολισθαίνων ὡς ἐλαιον, ἀλλ' Ἀγγελο Βλάχο, ἐπὶ πάντων τῶν εἰδῶν τοῦ ἐπιστητοῦ, καὶ ἀποκαλυπτόμενος ἐν πολλοῖς μὴ ἐπιστήμων, ὁ ψυχρὸς ἐπικριτὴς τῶν ἐθνικῶν ποιήσεων τοῦ Βαλαωρίτου καὶ ψυχρότερος σατυρογράφος ἐν τῇ Ἡμέρᾳ πολλῶν περιόδων ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, αὐτὸς λοιπὸν ὁ Βερ-

ναρδάκης είναι κάτι τι άχώνευτον, κάτι δύσπεπτον, κά τι προσβάλλον τὴν ἑλληνικὴν ὑπερφάνειαν, καὶ ὅταν προστεθοῦν εἰς τὴν πλάστ-γγα ὅσα ἐν τῷ φοβερωῷ ἀγῶνι μεταξὺ τῶν δύο ὁ κ. Γεννάδιος νομίζει ὅτι ἐπεχείρησε κατ' αὐτοῦ ὁ Βερναρδάκης ταπεινά, χαμαλαλά, ὀλέθρια, συκοφαντικά, καὶ κάτι τι ἀποτρόπαιον.

Ματὰ τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν ὅχι πλέον ὡς χρονολογοί, ἀλλ' ὡς ψυχολόγοι, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν ἐκ τόσης πυρκαϊᾶς νὰ ἐκραγῆ ἕνας ἐτοιμόσβεστος σπινθήρ, προκλήσεως ταραχῶν εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ Βερναρδάκη, καὶ ἐπαναφοράς τῆς κλεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν Βερναρδακισταὶ ἐσβυον τὸ ἀερίοφως, ὅταν ἐδίδασκεν ὁ Γεννάδιος.

Τούναντιον ὁ κ. Γεννάδιος ἐπιθυμεῖ νὰ ριζώσῃ ὁ Βερναρδάκης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, διότι θέλει νὰ ἔχη ὀρθὸν τὸν ἀντίπαλόν του καὶ ὅχι πεπτωκότα.

Ἐστέρον ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, νομίζομεν ὅτι τὸ ζήτημα καθίσταται καθαρὸν ζήτημα ἀστυνομίας τοῦ κ. Πρυτάνεως, ὅστις καὶ πρέπει νὰ ἐγγυηθῆ εἰς τὸν κ. Βερναρδάκην ἡσυχίαν εἰς τὰς παραδόσεις του, ἵνα ἀνακαλέσῃ καὶ αὐτὸς τὴν παραίτησίν του, καὶ ἐπανέλθουν τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν γαλήνην των.

Βύτυχως καὶ ἡ ὁμάς τῶν ἐνταῦθα Ἑπειρωτῶν φοιτητῶν, ἐδήλωσεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ὡς ψευδὲς ἐκεῖνο ὅπερ τοῖς ἀπεδόθη, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ αὐτουργοὶ τῶν ταραχῶν, ἐκτίοντες οὕτω φόρον συμπολιτῶν πρὸς τὸν κ. Ἀναστάσιον Γεννάδιον. Ἀπεδοχίμασαν μετὰ ζωηρότητος ἀπ' ἐναντίας τὰ γενόμενα, ἐφ' ᾧ τοὺς συνεζήτησαν. Ἀκόμη δὲ μία ἀπόδειξις εἶναι τοῦτο ὅτι τὰ γενόμενα δὲν εἶχον σπουδαῖον χαρακτῆρα, ἐπομένως ὁ κ. Βερναρδάκης ὀφείλει νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν παραίτησίν του, καὶ ὁ κ. Πρύτανις νὰ φροντίσῃ ὅπως μὴ ἐπαναληφθῶσι καὶ αὐτὰ τὰ σποραδικὰ ἀκόμη.

Ἐκεῖ εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον, τὸ ἀσυγκρίτως ῥομαντικώτερον καὶ ὠραιότερον τοῦ νέου, εἰς τὴν γραφικὴν ἐκείνην ἄκραν ὅπου ἔχουν ἀναπετάσει οἱ χρυσοὶ ἀδελφοὶ Χρυσοτάγαροι τὸ θερμὸν κέντρον τῶν ἐκδρομῶν, τοῦ κυνηγίου, τῶν πικ-νίκ, καὶ τοῦ κεφιοῦ, ἔλαβε χώραν προχθὲς φρικτὴ σκηνὴ αὐτοχειρίας ἐν μέσῳ νέων πρώτης ἀκόμῃ νεότητος, τοὺς ὁποίους βλέπων τις ἐκλαμβάνει ὡς πιστωτικὰ καταστήματα ζωῆς ἢ εὐτυχίας, ἐν τῇ ὠραιότερᾳ ἡμέρᾳ τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τοῦ ζωοπαρόχου ζεύγους τοῦ φαληρικῶ ὀρίζοντος καὶ τῆς φαληρικῆς θαλάσσης.

Ἡ αὐτοκτονία τοῦ ἐκ τῶν μεγαρικῶν Βύλιων Χρήστου Σταμούλη, υἱοῦ ἀγαθοῦ ζωεμπόρου, μετὰ δεῖπνον καὶ πότον τόσῳ φαιδρὸν ἐν μέσῳ τεσσάρων νέων καλῶν οικογενειῶν, ὅσῳ μυστηριώδης καὶ ἀν φαίνηται, μυστηριωδέστερα καταντῶσα μὲ τοὺς πλατωνικοὺς λόγους, οἷτινες τὴν συνώδευσαν: «Ἄντι νὰ σκοτώσουν ἐσᾶς, σκοτόνομαι καλλίτερα ἐγώ», οὐχ ἦττον διάφορα περιστατικὰ χύνουν ἀπίσιον φῶς ἐπ' αὐτῆς καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἐκλάβωμεν μεμονωμένον τυχαῖον γεγονός, ἀλλὰ φαινόμενον ἐκδηλοῦν τὴν νοσηρὰν, νοσηροτάτην ἀτμόσφαιραν, εἰς ἣν ἡ νεολαία τῶν γυμνασίων καὶ ἐδῶ καὶ ἐν Πειραιεὶ καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας πόλεις ζῆ καὶ κινεῖται.

Τὰ γυμνάσια! Σχολεῖα στενώσεως τοῦ πνεύματος καὶ ἀκαδημία ἀποναρκώσεως τῆς ψυχῆς!

Οἱ ἔχοντες ἰσχυρὰ τὰ νεῦρα καὶ κραταιὰν τὴν ψυχὴν κληρονομικῶς μετρίκως σῶζονται ἐπιπλέον· ἀλλ' οἱ παρὰλαβόν-

τες ψυχὴν μαλακὴν καὶ νεῦρα χαλαρὰ παραδίδονται καὶ ἀπόλλυνται.

Κλείσατε τὰ γυμνάσια! Κλείσατε τὸ Ἀρσάκειον! Ἄλλως μετὰ μίαν γενεάν, ἀν οὐχὶ ἀπὸ τοῦδε, δὲν θὰ ἔχωμεν νεολαίαν οὔτε τοῦ ἄρρενος οὔτε τοῦ θήλεως φύλου· τί θὰ ἔχετε, ἂς μὴ τὸ εἴπωμεν.

Εἰσέτι δὲν ἐβελτιώθη ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ συναδέλφου μας Ἰωάννου Καμπούρογλου.

Τὰ φιλικὰ μας συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐκ Μιτυλήνης καλὸν μας φίλον κ. Τρύφωνα Κόντορ διὰ τὸ διδακτορικὸν του διπλωμα, ὅπερ τῷ προσήνεγκαν αἱ ἐπιτυχεῖς εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐξετάσεις του.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΥΡΟΥ

(ΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τὸ θέατρόν μας προχωρεῖ εἰς τὰς παραστάσεις του καὶ ὁ Λαμπρούνας εἰς τὰς εἰσπράξεις του μὲ νέαν μελοδράματα, οἷος ὁ ἀμερικανὸς Γουαράνης κλπ.

Ἡ νεολαία ἀκονίζει τὰ χεῖρά της διὰ τὰς εὐεργετικὰς τῶν πριμαδοῶν, αὐταὶ δὲ τὰ δόντια των διὰ τὰς ἐξ αὐτῶν εἰσπράξεις.

Καὶ ἐνταῦθα, ἐκτὸς τῶν μικρῶν τακτικῶν ἐσπερίδων, παρασκευάζεται μέγας χορὸς τῇ πρωτοβουλίᾳ των νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς τὴν λέσχην Ἑλλάς, οὔτινος θέλω σᾶς κάμει ἐκθεσιν, χωρὶς νὰ ἐκθέσω τινα.

Οἱ κρεωπῶλαι ἐσυμβιβάσθησαν μὲ τὸν δῆμον, ὅστις τοῖς ἐξέπεσε τὸ 1]3 τοῦ ἐνοικίου τῶν ἐργαστηρίων των, καὶ ἀνέλαβον τὰ κρεουργικὰ των καθήκοντα.

Ἐπίσης, συμβιβασθεὶς μὲ τὴν ἀσφάλειαν ὁ Γκοβόστης, ἀνέλαβε τὰ φαρμακευτικὰ του καθήκοντα.

Μπέκ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Χωρὶς κανένα θόρυβο ἢ Ἀποκριὰ διαβαίνει, νταούλι δὲν ἀκούστηκε, οὔτε ζοορνᾶς ἀκόμα, εἴμαστε ὅλοι ἄρρωστοι καὶ κροσολογημένοι, καὶ οὔτε τραγοῦδι Ἀποκριᾶς δὲν ὄγῃκε ἀπὸ στόμα. Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος εἶνε, καὶ οὔτε ἥλιος βλέπουν κἂν αἱ πένθιμοι Ἀθηναῖοι.

Μελαγχολία καὶ σιγὴ εἰς ὅλα βασιλεύει, χωρὶς μεθύσι καὶ χορὸ ἢ νύκτα μας περνᾶ, καὶ ὁ κύριος πρωθυπουργὸς τρεῖς ὥρας ῥητορεύει, καὶ αὐτὸς μονάχος ὅλα μας τὰ βλέπει φωτεινά. Βουλή καὶ ἰσοζύγιον καὶ τόση ῥητορεία, ἰδοὺ τὸ μόνο γλέντι μας καὶ ἡ μόνη φλυαρία.